

λησις, ἰδίᾳ ἐπὶ τῶν βρεφῶν: 'Ποσκόλημα ποῦ τοῦ 'καμὲς τοῦ μωροῦ κακορρίζικη! Συνών. ἀποσκόλιο.

ἀποσκόλιο τό, ἀμάρτ. 'ποσκόλιον Κύπρ.

'Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκολειῶ.

'Αποσκόλημα, ὁ ἰδ.: Τούτ' ἢ πατερνὴ ἐν' τὸ 'ποσκόλιον μου (μὲ κάμνει νὰ ἀπασχολοῦμαι). 'Αφες τὸ 'ποσκόλιον καὶ πῆλινε 'ς τὴν δουλειάν σου.

ἀπόσκολο τό, Κύθν.

'Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σκόλη.

'Ἡ ἐσπέρα τῆς ἐορτῆς ὅτε ἐπιτρέπεται ἐργασία.

ἀπόσκολος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

'Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπίθ. ἀπόσχολος.

'Ο περατώσας τὰς σπουδὰς του, πεπαιδευμένος, πολυμαθής.

ἀποσκολωπιάζω ἀμάρτ. ἀποσκολουπιάζω Α.Κρήτ.

'ποσκολουπιάζω Α.Κρήτ. ἀποσκολουπιάω Α.Κρήτ.

'Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σκλώπα.

Κάθημαι συμμαζεμένος, ὡς σκλώπα, μελαγχολῶ, δυσθυμῶ ἐνθ' ἄν.: 'Εποσκολουπίμασε μὲ γοπανεῖ, εἶδα τοῦ κάμετε; (μὲ γοπανεῖ = ξαφνικά). 'Ποσκολουπιασμένη σὲ θωρῶ, εἶδα 'παθες; 'Αποσκολουπιασμένο θωρῶ τὸ κωπέλλι.

ἀποσκόνιδο τό, Θήρ.

'Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκονίζω καὶ τῆς καταλ. -ιδο < -ίδι. Σκύβαλον, ἀπόρριμα.

ἀποσκορακίζω Πελοπν. (Μάν.)

Τὸ μεταγν. ἀποσκορακίζω.

Στέλλω εἰς κόρακας, εἰς τὸν διάβολον: Θὰ ζ' ἀποσκορακίσουν.

ἀποσκότεινα ἐπίρρ. 'Αθῆν. Νάξ. κ.ά.

'Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. σκοτεινά.

1) 'Ολως σκοτεινά, κατασκότεινα, ἰδίᾳ μεταφορ.: 'Ολα μοῦ φάνηκαν σκοτεινὰ καὶ ἀποσκότεινα μόλις πέθανε ὁ πατέρας μου 'Αθῆν. 'Αμα δὲν ἔχης λεφτά, ὅλα σοῦ φαίνονται μαῦρα καὶ ἀποσκότεινα αὐτόθι. 2) 'Οταν ἀρχίξῃ νὰ γίνεταί σκότος, περὶ λύχνων ἀφὰς Νάξ.

ἀποσκοτεινιάζω 'Αθῆν. Κρήτ. κ.ά.

'Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σκοτεινιάζω.

1) 'Απροσώπ. γίνεται σκότος, συσκοτᾷ ἐνθ' ἄν.: Εἶχε ἀποσκοτεινιάσει πῆλιν, ὅταν ἤρθε 'Αθῆν. || 'Ἄσμ.

Καὶ σὰν ἀποσκοτείνιασε ἐγλάκοννα ὡς ἐδόρου

κ' ἐκείνη εἶχε κουζουλοὺς κ' ἐβλέπανε τοοὶ πόρους

Κρήτ. β) Γίνομαι σκοτεινός, στεροῦμαι φωτὸς ὅλως 'Αθῆν.: 'Ἦταν σκοτεινὸ τὸ δωμάτιο, σὰν ἐκλείσαν τὸ παράθυρο, ἀποσκοτείνιασε 'Αθῆν. 2) 'Επὶ τῶν ὀφθαλμῶν, πάσχω ἀδυναμίαν τῆς ὁράσεως, δὲν βλέπω καλῶς 'Αθῆν.: Γέρασα καὶ ἀποσκοτείνιασε τὸ φῶς μου.

ἀποσκότι τό, ἀμάρτ. ἀπουσκότ' Σαμοθρ. 'ποσκότιν Κύπρ. 'πισκότ' 'Ιμβρ.

'Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σκότος.

Βαθὺ σκότος ἐνθ' ἄν.: 'Ἐνι ἀπουσκότ' κὶ δὲ διαφουνῶ μ'κὰ δ' μύτη μ' (καὶ δὲν διακρίνω οὔτε κἂν τὴ μύτη μου) Σαμοθρ.

ἀπόσκοτο τό, Ζάκ. Κεφαλλ.

'Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σκότος.

Μέρος σκοτεινόν, ὅπου τις δὲν διακρίνεται: 'Αφοῦ τὸν ἐχτυπήσανε ὁγὸ μαχαιρεῖς, τὸν ἐπῆνε σὲ ἀπόσκοτο κ' ἐκεῖ τὸν ἀποκάμανε Κεφαλλ.

ἀποσκοτώνω σύννηθ.

'Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σκοτώνω.

Φονεύω, φέρω εἰς πέρας τὸν φόνον: Τὸ λάβωσε τὸ θεοῖό, ἀλλὰ δὲν τ' ἀποσκότωσε. 'Εποσκότωσες το πλῆλ' τὸ παιδί σου καθὼς τὸ χτυπᾷς σύννηθ. 'Εκεῖνος τοῦ 'παιξε μὲ μαχαιρεῖ κ' ἐγὼ τὸν ἀποσκότωσα Κρήτ. || 'Ἄσμ.

Τὰ μάθια σου μοῦ παίζοντε ὁγὸ βάλες μὲ τὸ τέλι,

μὰ δὲ μὲ 'ποσκοτώνουνε, γιὰτ' ὁ Θεὸς τὸ θέλει

Κρήτ.

ἀποσκουντῶ ἀμάρτ. ἀποσκουντῶ Πελοπν. (Λακων.)

ἀποκουντῶ Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) ἀπηκουντῶ Κέρκ.

'Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σκουντῶ.

1) Προσक्रούω, σκοντάφτω Πελοπν. (Λακων.): Τὸ νερὸ ἀποσκουντᾷ ἐκείδᾳ. 2) Παραγκωνίζω, παραμελῶ Πόντ. (Σάντ. Χάλδ.): 'Ἡ παραμάννα μ' ἀποκουντᾷ με καὶ ἀφωρισμένισα 'ξάι 'κὶ τερεῖ με (καθόλου δὲν μὲ κοιτάζει) Χαλδ.

3) 'Ωθῶ ἐλαφρῶς, ἐγγίζω εἰς τι Κέρκ.: 'Ἄσμ.

'Εκεῖ ποῦ χώσανε τὸ νερὸ ἐβγήκε καλαμεῶνας,

ἐκεῖ ποῦ χώσανε τὴ νεῖα ἐβγήκε κυπαρίσσι,

ἀπηκουντᾷ ὁ κυπαρισσὸς φιλεῖ τὸν καλαμεῶνα,

ἀπηκουντᾷ ὁ κάλαμος φιλεῖ τὸ κυπαρίσσι.

ἀπόσκουπα τά, ἀμάρτ. ἀπόδουπα Τσακων.

'Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκουπίζω.

'Αποσχύβαλα, ἀποκαθαρίδια.

ἀποσκούπιδο τό, ἀμάρτ. 'ποσκούπιδο Κύπρ.

'Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκουπίζω καὶ τῆς καταλ. -ιδο < -ίδι.

Πληθ., τὰ διὰ τοῦ σαρώθρου ἀπορριπτόμενα. Συνών. ἀποφροκαλίδι, σκουπίδι.

ἀποσκουπίζω κοιν.

'Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σκουπίζω.

Τελειώνω τὸ σκούπισμα, παύω νὰ σκουπίζω: Περιμένω ν' ἀποσκουπίσης καὶ νὰ σοῦ πῶ κοιν. Δὲν ἀποσκουπίσες ἀκόμης νὰ 'ρθῇς νὰ μ' αἰδάρῃς ἐπαεῖ; (... νὰ μὲ βοηθήσῃς) Κρήτ.

ἀπόσκουρο τό, ἀμάρτ. ἀπόσγουρο Πελοπν. (Μάν.)

'Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σκουριά.

'Ἡ σκουρία ἢ ἀπὸ τῆς καμίνου τῶν σιδηρουργῶν.

ἀποσκουτεύω ἀμάρτ. ἀποσκουτεύω Κύθηρ. 'ποσκουτεύω Μέγαρ.

'Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. σκουτεύω, ὁ ἐκ τοῦ Λατίν. *scutum*. Πβ. ἀποσκουτώνω.

1) Καταφεύγω που εἴτε πρὸς διανυκτέρευσιν εἴτε πρὸς ἀνάπαυσιν, καταλύω Κύθηρ.: Ποῦ ἀποσκουδέψης; 2) Καταφεύγω ὑπὸ σκέπην, ἐξασφαλίζομαι Μέγαρ.: Τδοῖτα νὰ χτίσης 'να μαυροσπιτάται νὰ 'ποσκουτέψης.

ἀποσκουτώνω Κέρκ. ('Αργυραῖδ.)

'Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. σκουτώνω, ὁ ἐκ τοῦ Λατίν. *scutum*.

Στεγάζομαι ὑπὸ δένδρον κατὰ τὴν διάρκειαν βροχῆς: Πάμε ν' ἀποσκουτώσουμε λίγο ἀποκάτου ἀπὸ τὴν ἐλαιὰ ὅσο νὰ περάσῃ ἡ ψιχάλα. Συνών. σκουταρώνω.

ἀποσκούφιου ἐπίρρ. ἀμάρτ. 'ποσκούφιου Κῶς

'Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σκούφια.

Προθύμως, ἐτοιμῶς πρὸς τι: 'Πάνω ποῦ στρώνετο τραπέζι νὰ καὶ ὁ φίλος μας 'ποσκούφιου (δηλ. ἐτοιμος νὰ μετάσχη τοῦ γεύματος). Πβ. φρ. πετάω τὴ σκούφια μου (εἶμαι ἐτοιμος πρὸς τι).

ἀποσκούφωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. 'ποσκούφωτος Κύπρ.

'Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίθ. *σκουφωτός < σκουφώνω.

Ὁ μὴ φορῶν κάλυμμα εἰς τὴν κεφαλὴν, ἀσκεπής :

Ἄσμ.

Βάλ-λουνσι σκάλαν ἔς τὸν σταυρὸν τῶν τὰ καρφία του βγάλ-λουν
τὸ ἢ Δέσποινα ἡ ποσκούφωτη γονατισμένη ὁμπρὸς του.

Συνών. ἀποσκέπαστος 1, ξεσκεπούφωτος.

ἀποσκυβαλίδι τό, Κρήτ. (Σέλιν. κ.ά.) Πελοπν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκυβαλίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ίδι.

1) Πληθ., τὰ σκύβαλα τῶν σιτηρῶν Κρήτ. Πελοπν. :
Ἄσμ.

Μὰ θέρισα κι ἀλώνεψα, χίλια μουζούρια ἄμα,
μὲ τ' ἀποσκυβαλίδια μου χίλια καὶ πεντακόσια

Κρήτ. 2) Μετων. ἄνθρωπος ἀνάξιος προσοχῆς, ἀσή-
μαντος Κρήτ. (Σέλιν.) : Εἴμαστονε τ' ἀποσκυβαλίδια τοῦ
κόσμου.

ἀποσκυβαλίζω Κρήτ. (Κατσιδ.) Χίος (Καλημ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σκύβαλο.

1) Ἀποχωρίζω τὸν σῖτον ἀπὸ τὰ σκύβαλα διὰ τοῦ
κοσκίνου Κρήτ. (Κατσιδ.) β) Συνάγω τὰ τελευταῖα σκύ-
βαλα τοῦ ἀλώνιου Χίος. 2) Μεταφ. κληρονομῶ καὶ τὰ
λείψανα περιουσίας τινὸς Χίος (Καλημ.)

ἀποσκύβαλο τό, Κρήτ. Χίος κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σκύβαλο.

1) Πληθ., τὰ σκύβαλα τῶν σιτηρῶν ἔνθ' ἄν. 2) Μετων.
ἄνθρωπος ἀνάξιος προσοχῆς, ἀσήμαντος Κρήτ. : Εἶδα
ἡμᾶστε ἡμῖς ; ἀποσκύβαλα ;

ἀποδκυλλάζω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. δκυλλάζω.

Ἀποβάλλω τὴν δυσσομίαν μου.

ἀποσκυλλακῶ Κρήτ. (Ρέθυμν. Σφακ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σκυλλάκι.

1) Φέρομαι πρὸς τινα σκαιῶς οἰονεῖ ὡς πρὸς κύναι,
ἐπιπλήττω ἔνθ' ἄν. : Εἶδα τοῦ ἡκαμε καὶ τὸν ἀποσκυλλακῆ
πάλι ; Ρέθυμν. Οὕλη τὴν ὥρα μ' ἀποσκυλλακῆς, δὲ μ' ἀφί-
νεις ἡσυχο αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποπαίρω 1.

2) Κακομεταχειρίζομαι Κρήτ. (Σφακ.) : Ἀποσκυλλακῶ
τὸ παιδί μου. 3) Ἀποδιώκω, ἐκδιώκω Κρήτ. : Κι αὐτού-
νους καὶ τὰ ζά τωνα νὰ τ' ἀποσκυλλακοῦσι.

ἀποδκυλλάσμα τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδκυλλάζω.

Ἀποβολή τῆς δυσσομίας τινός.

ἀπόσκυφτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπόστουφτος Ἄνδρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίθ. σκυφτός.

Ὁ ὀλίγον κεκυφὼς τὸ σῶμα : Εἶναι ἀπόστουφτος ὁ δεῖνα.

ἀποσκύφτω Κρήτ. Σίφν. ἀποκυφύφω Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σκύφτω.

1) Κάμνω τινὰ νὰ κύφη πρὸς τὰ ἔμπροσ Κρήτ. : Ἀπο-
σκύφτει τὸνε καὶ τοῦ παῖζει ἕνα σοὶ ξυλῆς ποῦ δὰ τοσοὶ θυμᾶ-
ται ὥστε νὰ ζῇ. 2) Κύπτω, κυρτοῦμαι ὑπὸ γήρατος Σίφν. :
Ἡπόσκυψε ὅλως διόλου ἢ τάδε. 3) Κύπτω τὴν κεφαλὴν
ἐνεκα νυσταγμοῦ, ἀποκοιμῶμαι Τσακων.

ἀπόσοδα ἐπίρρ. Κύθν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σοδεῖα. Ἡ λ. καὶ
παρὰ Σομ.

Μετὰ τὴν ἐσοδεῖαν τῶν δημητριακῶν καρπῶν, μετὰ
τὴν συγκομιδὴν : Θά ῥχη ἀπόσοδα.

ἀποσοδειάζω ἀμάρτ. Μέσ. ἀποσοδειάζομαι Κύθν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σοδεῖαζω. Ἡ λ. καὶ
παρὰ Σομ.

Τελειώνω τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν
γεννημάτων.

ἀποσόδειασμα τό, Κύθν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσοδεῖαζω.

Ἡ λήξις τῆς συγκομιδῆς τῶν δημητριακῶν καρπῶν.

ἀποσουρεύω Κάρπ. ἀποσουρεύω Κάρπ. (Ἐλυμπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σουρεύω.

Καταλαῶ τινα, διασύρω, συκοφαντῶ : Ἄσμ.

Ξεμυστηρεύτης κ' εἶπες το ἔς τοῖς εἰκολογιές σου,

ἔς τοῖς γεγεοκυκλάες σου κ' ἐποσουρέψασί με

Κάρπ.

Νὰ μὴ σὲ βλέπ' ἢ εἰτογὰ κ' οἱ πῖονλοι εἰτόνοι

καὶ ποῦσιν τα τῆς μάννας μου, καταμυτ-τώσουσίν με

καὶ εἶρη καὶ σκοτώσῃ με καὶ σέν' ἀποσουρέψῃ

αὐτόθ. Συνών. σουρεύω.

ἀποσοῦρι τό, Σκῦρ. ἀποσοῦριν Ἰκαρ. ἡποσοῦρι Εὐβ.

(Αὐλωνάρ.) ἡποσοῦρ Μακεδ. (Βραχοπλ.) ἡποσοῦρ Μακεδ.

(Βλάστ.) ἡποσοῦριν Κύπρ. —Δλιπέρτ. Τζιυπρ. τραοῦδ. 2,83.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσέρνω, παρ' ὃ καὶ ἀποσοῦρνω, καὶ
τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ι.

1) Σάρωθρον ἐκ θάμνων μετὰ μακροῦ στελλεοῦ χρησι-
μοποιούμενον συνήθως εἰς τὰ ἀλώνια, στάβλους καὶ αὐλὰς
Σκῦρ. : Πῶρ τ' ἀποσοῦρι τσαὶ φροκάλ'σε τ'ν αὐλή, γιὰτ'
ἢ σκούπα τρώεται. 2) Ἐπὶ ἐνδυμάτων, ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον
πολὺ ἐφορέθη καὶ κατέστη ἄχρηστον Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) :
Δῶσε τῆς φτωχῆς κῆνα ἡποσοῦρι νὰ ντύσῃ τὰ παιδιά της.

β) Συνεκδ. ἀπόρριμμα Κύπρ. —Δλιπέρτ. ἔνθ' ἄν. :
Ποίημ.

Κρατοῦν σε μέσα ἔς τὸ χωρὸν τέλεια γιὰ ἡποσοῦριν

Δλιπέρτ. ἔνθ' ἄν. 3) Τὸ μικρὸν καὶ συνήθως ἀτελὲς
ψόν, τὸ ὅποῖον ἐνίοτε γεννοῦν αἱ ὄρνιθες κατὰ τὸ τέλος
τῆς φωτοκίας Μακεδ. (Βραχοπλ.) 4) Συνεκδ. τὸ τελευ-
ταῖον γεννηθὲν τέκνον Μακεδ. (Βλάστ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀποβυζαστάρι, ἀπόσπερμα 2.

ἀποσουρόξυλο τό, ἀμάρτ. ἀποσουρόξ'λο Σκῦρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀποσοῦρι καὶ ξύλο.

Τὸ ξύλον τοῦ ἀποσουροῦ, ὁ στελλεὸς τοῦ σαρώθρου
τῶν ἀλωνίων : Ἄν πάρου τ' ἀποσουρόξ'λο τσαὶ σ' ἀρχίσου ;

ἀποσουρωμὸς ὁ, Δ.Κρήτ. ἀποσειρωμὸς Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσουρώνω (Ι).

Σωματικὴ ἐξάντλησις, ἀδυναμία ἔνθ' ἄν. : Εἶδα ἀπο-
σειρωμὸν τὸν ἔχεις ἐτσά, κακορρίζικο ! Δ.Κρήτ. Εἶδα τον
ὁπαργὰς ἔς τὸ γραφέν κ' εἶχ' ἔναν ἀποσειρωμὸ ἀποῦ δὲν ἐβόρειε
νὰ σταθῇ ἔς τὰ πόδια δον Δ.Κρήτ.

ἀποσουρώνω (Ι), ἀποσειρώνω Κάρπ. Δ.Κρήτ. ἡπο-
σειρώνω Δ.Κρήτ. ἀποσουρώνω σύννηθ. ἀποσουρών-νω

Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀποτουρώνω Κεφαλλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σουρώνω (Ι).

1) Στραγγίζω τὰ βεβρεγμένα ἐνδύματα, ἐκθλίβω τὸ
ῥῥωρ Καλαβρ. (Μπόβ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποσιφονιάζω 1.

β) Μεταφ. κάμνω τινὰ νὰ μὴ ἔχη νὰ ἀντεῖπῃ τι, ἀπο-
στομώνω Κεφαλλ. : Ἀνὸ λόγια τοῦ πε καὶ τὸν ἀποτουρώσε.

2) Διηθῶ τι μέχρι τέλους, κάμνω νὰ ἐκχυθῇ τὸ ὑγρὸν
σύννηθ. : Ἀν ἀποτουρώσε ἀκόμη τὰ φασόλια. Ἀποσουρώνω
τὸ λάδι - τὸ κρασί. β) Ἀμτβ. ἀποστραγγίζω, διηθοῦμαι
Κρήτ. : Κοέμασε τὴ σακκούλλα μὲ τὸ δελιτὲ ἴσαμε ν' ἀπο-

